

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.73/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év június hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A halált okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa 2013. június 05. napján kihirdetett Kb.II.29/2010/229. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában **megváltoztatja**.

A vádlott testi épség elleni bűncselekményének jogszabályi megjelölése a Btk. 164. § (1) és (8) bekezdése, míg a hivatali bűncselekményének jogszabályi megjelölése a Btk. 301. § (1) bekezdése.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 5 (öt) évi börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltást ugyancsak 5 (öt) évre **súlyosítja**.

A vádlott a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **I.r. vádlott** tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.000,- (harminckétezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. június 05. napján kihirdetett Kb.II.29/2010/229. számú ítéletével **I.r. vádlottat** a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés szerint minősülő halált okozó testi sértés büntette és a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt - halmazati büntetésül - 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben az ellene a Btk. 348. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés I. tétele szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntette miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész a büntetés súlyosítása, **I.r. vádlottal** szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyes tényállás alapján törvényesen minősítette a vádlott cselekményét, azonban nem értékelte kellő súllyal az általa számba vett bűnösségi körülményeket, a cselekmény brutalitását, azt, hogy kiszolgáltatott helyzetben lévő, gyengébb fizikumú személy sérelmére követte el, amellyel nemzetközi szinten is súlyosan rombolta a büntetés-végrehajtás tekintélyét. Mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem szolgálja a büntetési célokat, ezért indítványozta a vádlottal szemben a büntetési tétel középértékéhez jobban igazodó szabadságvesztés kiszabását. Az elsőfokú ítélet eljárást megszüntető rendelkezését fellebbezéssel nem támadta.

A vádlott felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. Védője a tényállás téves megállapítása, a bizonyítási indítvány elutasítása miatt, illetve a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.910/2013/1. számú átiratában kiegészítéssel tartotta fenn az ügyészi fellebbezést, és álláspontja szerint a védelmi fellebbezések megalapozatlanok. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas, az mentes a megalapozatlansági okoktól. A bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, indokolási kötelezettségét teljesítette, és helyesen minősítette a vádlott cselekményeit is. Egyetértett azzal is, hogy a cselekmény elkövetése idején hatályban lévő büntető jogszabályok irányadóak a vádlott cselekményének elbírálására. Nem értett egyet azonban az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértékével. Véleménye szerint a cselekmény kíméletlensége, és annak körülményei miatt a törvényi büntetési tételkeret minimumát nagyobb mértékben meg nem haladó tartamú büntetés eltúlzottan enyhe. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést súlyosítsa, és a főbüntetéssel arányosan emelje a közügyektől eltiltás tartamát is, valamint az ítélet indokolásában állapítsa meg, hogy a kiszabható halmazati büntetés felső határa nem az elsőfokú bíróság által megjelölt 11 év, hanem az helyesen 12 év. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője az általa előterjesztett indítványt módosítással és kiegészítéssel tartotta fenn. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elbírálás idején hatályban lévő törvényt alkalmazza, mivel az összhatásában - figyelemmel a feltételes szabadságra bocsátás hatályos szabályozására - a vádlottra nézve kedvezőbb. Álláspontja szerint a vádlott és védője által bejelentett, a mérlegelésen alapuló tényállás megváltoztatására és ez alapján felmentés érdekében bejelentett fellebbezés eredményre nem vezethet. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve mérlegelési jogkörében megalapozott tényállást állapított meg, amely felülbírálatra alkalmas. Egyetértett a vádlott bűnösségére levont következtetéssel, azonban a másodfokú

Ítéletben a vádlott terhére rótt cselekmények megjelölését a hatályos Btk. szerint kérte rögzíteni. Mivel a vádlott cselekményét brutálisan vitte végbe, ami súlyosan rombolta a büntetés-végrehajtás tekintélyét, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést továbbra is eltúlzottan enyhének tartotta. Indítványozta ezért a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását, a börtönbüntetés és közügyektől eltiltás tartamának felemelését, továbbá annak megállapítását, hogy a vádlott leghamarabb a büntetés kitöltésének 2/3-át követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság azt is állapítsa meg, hogy nem szolgálatban kötelességszegés büntette miatt folyamatban lévő eljárásban történt az eljárás megszüntetése, hanem szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője felmentés érdekében bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint nem az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja az általuk bejelentett jogorvoslat, mivel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. Felhívta a figyelmet arra, hogy azok a tanúk akik az ügyben védencére terhelő vallomást tettek, büntetésüket töltötték adott időben a büntetés-végrehajtási intézetben, ezért vallomásuk teljesen hitelt érdemlőnek nem fogadható el. Külön kiemelte **tanú1** vallomását, aki terhelő vallomásának megtétele előtt kétszer is úgy nyilatkozott, hogy a sértettet nem érte bántalmazás a büntetés-végrehajtási intézetben. Felhívta a figyelmet továbbá arra, hogy a sértettet többen is bántalmazták, mielőtt védenca a vád szerinti sérülést okozta. Ezért továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy nem állapítható meg, hogy a vádlott cselekménye idézte-e a sértett halálát, vagy pedig valaki más által okozott korábbi sérülés. Álláspontja szerint iratellenes és hiányos az ítélet a tekintetben is, hogy a szomszédos zárkában elhelyezett fogvatartottak miként hallhatták a történeteket. Ebben a körben előadta, hogy a bíróság csak azokat a bizonyítékokat vette figyelembe, amelyek védencét terhelték. **tanú2** vallomásával kapcsolatban kifejtette, hogy a bíróság ítéletének tényállása ellentétes e bizonyítékkal. **tanú2** ugyanis azt adta elő, hogy a vádlott felemelt kézzel ment be a zárkába, majd két csattanást hallott. Ennek ellenére a bíróság azt rögzítette, hogy a vádlott ráüvöltött a zárkában a sértettre, majd a késlekedve felálló sértettet a földre lökte. E tényállásban tett megállapítást ellentétesnek tartotta az idézett tanú vallomásával. Kifogásolta továbbá a helyszíni szemle megtartásának körülményeit, mivel ott a vádlottak és a védőik nem lehettek jelen, továbbá azt, hogy a vádlott társai közül többen, a tárgyalási szakban, az ügyész előtt tettek védencére nézve terhelő vallomást, majd a bíróság e vallomásokat a bizonyítékok között felhasználta. Véleménye szerint mind a helyszíni szemle megtartásának körülményei, mind pedig az említett ügyészi eljárás sértette a fegyverek egyenlőségének elvét. A szakértői bizonyítással kapcsolatban szintén kételyeit hangoztatva kiemelte, hogy a szakértők álláspontja szerint a sértett által elszenvedett utolsó sérülés volt összeegyeztethetetlen az élettel, ami azt jelenteti, hogy az a sértett azonnali halálához vezetett. A tényállás szerint azonban az utolsó bántalmazást követően a sértett még kommunikált, majd aludni tért, és halála ezt követően következett be a kórházban. Álláspontja szerint a körülményekből ítéleti bizonyossággal nem lehet arra következtetni, hogy a vádlott okozta a sértett halálához vezető sérülést.

Kifogásolta az általuk előterjesztett további bizonyítási indítványok elutasítását. Mindezekre figyelemmel védence felmentésére tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (2) és Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel I.r. **vádlott** tekintetében az ítélet marasztaló részét bírálta felül. Felülbírlata nem terjedt ki az ítéletnek a fellebbezéssel nem érintett vádlottakra vonatkozó részeire, továbbá arra a részére, amelyben a bíróság I.r. **vádlottal** szemben a Btk. 348. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés I. tétele szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntette miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette, mivel azt jogorvoslat nem támadta. Mivel az ítélet az említett részében már első fokon jogerőre emelkedett ezért nem foghatott helyt a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon indítványa, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 348. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt tekintse megszüntnek a büntetőeljárást.

A másodfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával kapcsolatban megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be a Be. 278. § (1) bekezdését, mivel indokolatlanul késedelmesen tűzte ki a büntetőügyet tárgyalásra. A 2012. február 27-ei tárgyaláson nem ismertette a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyvet annak ellenére, hogy a megszakítás óta 8 napnál hosszabb idő telt el, illetve nem nyilatkoztatta az érdekelteket, hogy kérik-e az ismertetést, ezért nem a Be. 287. § (5) bekezdésében írt szabályoknak megfelelően járt el. Egyebekben az eljárási szabályokat betartotta. Az előzőekben írt szabálysértések pedig nem voltak lényeges hatással az ügy érdemére.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat megvizsgálta és értékelési jogkörébe vonta. I.r. **vádlott** a nyomozás során gyanúsítottként nem tett vallomást, a tanúként tett nyilatkozatait tartotta fenn. A tárgyaláson tett érdemi vallomásaiban pedig tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Ebben előadta, hogy maga is látta a sértett sérüléseit, amelyek korábban elszenvedett bántalmazásából származtak, ő azonban a sértettet nem bántalmazta. Hangsúlyozta, hogy mindig az irányadó szabályok szerint látta el feladatait.

Az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásában megnyilvánuló vallomását az általa megvizsgált terhelő bizonyítékokkal szemben nem fogadta el. Kihallgatta a sértett cellatársát, **tanú1**t, aki következetesen állította, hogy a vádlott bántalmazta **sértettet**. Ennek során a földön fekvő sértettet fején ököllel kétszer megütötte, és bakancsban rálépett a mellkasára. E közvetlen tanú vallomását az elsőfokú bíróság gondosan vizsgálta, figyelemmel arra a tényre is, hogy a nyomozás során első vallomásaiban még nem tett terhelő vallomást a vádlottra nézve. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a logika szabályainak megfelelően mérlegelte az elsőfokú bíróság e bizonyítékot, amikor megállapította, hogy **tanú1** tanú vallomását közvetve alátámasztotta **tanú2**, illetve a szomszédos zárkában elhelyezett fogvatartottak tanúvallomásai, valamint vallomásukat a tárgyalási szakban megváltoztató vádlottak, VII.r., III.r., X.r. vádlottak vallomásai is.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a védő azon hivatkozása, hogy **tanú1** fogvatartott tanú vallomása azért nem vehető figyelembe, mert vallomását megváltoztatta, és vallomásának megváltoztatásának okát meggyőzően nem adta elő, nem alapos. Az eljárás adataiból megállapítható, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elkövetése, majd a sértett halálának bekövetkezése után a büntetés-végrehajtási intézet hivatásos állományú tagjai, köztük az intézet parancsnoka is mindent megtett azért, hogy az ügy ne derüljön ki, ne lehessen megállapítani a büntetés-végrehajtási intézet felelősségét. Ezért a másodfokú bíróság is életszerűnek találta, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben kiszolgáltatott helyzetben lévő **tanú1** fogvatartott kezdeti vallomásaiban még nem terhelte a felügyelet dolgozóit, és nem számolt be a sértett bántalmazásáról, majd később, amikor a nyomozó hatóság tudomására jutott egyéb információkból arra lehetett következtetni, hogy a sértett halála és a fogvatartás körülményei között összefüggés van, büntetőjogi felelősségének tudatában már feltáró vallomást tett. E vallomása a nyomozás, illetve a tárgyalás során is következetes volt, a tanú túlzástól mentesen adta elő a történeteket.

Ugyanígy a helyszíni szemle adatai igazolták, hogy a szomszédos zárkában fogva lévő tanúk hallhatták a bántalmazás zaját, illetve a fogvatartottak között nyilvánvalóan elterjedt a hír, hogy az egyik fogvatartottat a felügyelet bántalmazta. A másodfokú bíróság nem tartotta alaposnak a védő azon álláspontját, hogy e tanúk vallomásait hitelteliesnek elfogadni azért nem lehet, mivel a fogvatartottak „ellentétes oldalon állnak”. E tanúk bár büntetésüket töltötték, büntetőjogi felelősségük tudatában, a hamis tanúzás következményeire történő figyelmeztetést követően tették meg vallomásukat, mellyel alátámasztották **tanú1** tanú vallomását.

A másodfokú bíróság részben egyetértett a védő észrevételével, melyben kifogásolta, hogy a tárgyalási szakban az ügyész vádlotti meghallgatást tartott, ahol a vádlottak **I.r. vádlott** cselekményével kapcsolatban vallomást tettek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint önmagában a vallomások okirati bizonyítékként való felhasználása a védő által megfogalmazott kételyeket vethetne fel, mivel az nem lenne összeegyeztethető a büntetőeljárás elveivel. Megállapítható azonban, hogy az eljáró bíróság e vádlottakat a tárgyaláson ismételten kihallgatta, akik fenntartva nyilatkozatukat lényegében megismételték **I.r. vádlottra** tett terhelő vallomásukat. Kiemelendő, hogy **VII.r.** vádlott az ellene újonnan indult büntetőeljárásban tett először terhelő nyilatkozatot **I.r. vádlottra**, tehát más ügyben tett gyanúsítottai vallomása során, amely viszont még az előbbi aggályokat sem vetheti fel. Összességében a másodfokú bíróság álláspontja szerint azzal, hogy az elsőfokú bíróság e vádlottakat ismételten nyilatkoztatta az üggyel összefüggésben, és a vádlottak tárgyaláson tett vallomásukban az ügyészi meghallgatáson tett nyilatkozatukkal egyezően fenntartották terhelő vallomásukat, az említett eljárási szabálysértés kiküszöbölésre került, és e vallomások az ügyben bizonyítékként felhasználhatóak voltak. A másodfokú bíróság megjegyzi azonban, hogy helyesebb lett volna, ha az ügyészség az említett meghallgatásokat nem folytatja le, és az említett vádlottak kihallgatására csak a tárgyaláson kerül sor.

A helyszíni szemlével kapcsolatban a másodfokú bíróság arra az álláspontja helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a büntetőeljárás szabályait. A Be. 268. § (1) bekezdése és a Be. 305. § (2) bekezdése alapján nem kizárt, hogy a bíróság az ügyészt keresse meg a bizonyítási eljárás lefolytatására amennyiben az kiküldött bíró, vagy megkeresett bíróság útján nem lehetséges. Ugyanakkor a másodfokú bíróság annyiban egyetértett a védő azon aggályaival, hogy helyesebb lett volna, ha a bíróság kiküldött bíró útján folytatja le a szemlét, majd annak anyagát teszi a tárgyaláson bizonyítás részévé. Jelen esetben a helyszíni szemlét az ügyész folytatta le, azonban ennek anyaga a tárgyaláson ismertetésre került, arra az érdekeltek észrevételt tehettek, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a védelemhez fűződő jogok nem szenvedtek csorbát.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor gondosan vizsgálta a sértett halálához vezető okfolyamatot, és ennek érdekében szakértőket rendelt ki, és a szakértőket személyesen is meghallgatta. Az elsőfokú katonai tanács a védelem által felkért szakértőket szakértőként bevonta az eljárásba, majd a szakértői csoportok ellentétes véleményeire figyelemmel a szakértőket egymás jelenlétében hallgatta meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ítéletének 36. oldalától 37. oldaláig megfelelő indokát adta annak, hogy miért **szakértő1, szakértő2, szakértő3 és szakértő4** szakértők nevével fémjelzett álláspontot fogadta el a vádlott és védője által felkért szakértők szakértői véleményével szemben. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is az állapítható meg e szakértői vélemények és az egyéb bizonyítékok alapján, hogy a sértettet a vádlott bántalmazta utoljára, és figyelemmel az elszenvedett sérülések súlyosságára, ez a bántalmazás okozta a sértett halálát. Az agyi traumát követő vérzés súlyossága miatt ugyanis a korábban elszenvedett bántalmazások már időben előbb okozták volna a sértett eszméletvesztését és halálát. Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság számára is ezek a megállapítások logikusak és adekváltak voltak, nem tartotta szükségesnek további szakértői bizonyítás lefolytatását, esetleg az Egészségügyi Tudományos Tanács megkeresését.

Az elsőfokú bíróság tehát az általa megvizsgált bizonyítékok mérlegelése útján állapította meg ítéletének tényállását. Bizonyítékokat értékelő tevékenysége a logika szabályainak megfelelt, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek további bizonyítás lefolytatását, egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 37. oldal utolsó bekezdésében foglaltakkal, melyben **I.r. vádlott** és védője által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítását azzal indokolta, hogy további bizonyítás lefolytatását nem tartotta szükségesnek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

Az I.r. vádlott és védője által felmentés érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új tényre hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A Be. 352. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat felmenti, vagy az eljárást megszüntetni.

A másodfokú eljárásban a vádlott és védője új tényre, vagy bizonyítékokra nem hivatkozott, nem volt továbbá olyan indok, amely alapján a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. A vádlott és védője felmentés érdekében bejelentett fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét kifogásolja, lényegében a bizonyítékok újraértékelésén keresztül kéri eltérő tényállás megállapítását. és eltérő tényállás alapján a vádlott felmentését. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a korábban idézett törvényhelyek alapján azonban nincs lehetőség eltérő tényállás megállapítására, és ez alapján a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentésére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a korábban idézett tanúvallomásokat, és orvos szakértői véleményeket az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte, amikor ítéletének tényállását megállapította, a közvetlen bizonyítékokat az egyéb közvetett bizonyítékok mindenben alátámasztották.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette testi épség elleni és hivatali bűncselekményét is. A másodfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető jogszabályokat vette figyelembe, mivel álláspontja szerint azok összességében a vádlott cselekményének kedvezőbb elbírálását teszik lehetővé. A vád tárgyává tett bűncselekmények büntetési tételeire és a halmazati szabályokra figyelemmel a korábban hatályos Btk.-hoz képest az elbírálás idején 11 év helyett 12 év a kiszabható szabadságvesztés maximális időtartama, mivel a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetési tétele 3 évről 5 évre emelkedett. Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátás feltételei lényegesen enyhébbek lettek, mivel $\frac{3}{4}$ rész helyett a büntetés $\frac{2}{3}$ részének letöltését követően az elítélt feltételes szabadságra bocsátható. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért a büntető jogszabályokat összehatásukban vizsgálva a vádlottra nézve az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályok irányadók.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 38. oldalán kifejtett jogi indokolással, mely szerint a vádlott tényállásban írt magatartásával elkövette a halált okozó testi sértés, és hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás bűntettét. Figyelemmel arra, hogy a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvénykönyvet alkalmazta, a másodfokú bíróság

szükségesnek tartotta megállapítani, hogy a vádlott testi épség elleni bűncselekményének jogszabályi megjelölése a Btk. 164. § (1) és (8) bekezdése, míg hivatali bűncselekményének jogszabályi megjelölése a Btk. 301. § (1) bekezdése.

Az I.r. vádlott büntetés-végrehajtási tiszthelyettesként körletfelügyelői szolgálatot látott el a vádbeli napon, hivatalos minőségében járt el a sértettel szemben. Megállapítható, hogy büntetés-végrehajtási őrként a Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pont k. pontja alapján hivatalos személynek minősült. E hivatalos eljárása során tettleg bántalmazta a sértettet, tudata kiterjedt arra, hogy cselekménye következményeként a sértettnek testi sérülést okoz, e következményt kívánta. A testi sérülés okozására a vádlottnak tehát egyenes szándéka állt fenn, ugyanakkor a sértett halála tekintetében csak gondatlansága róható a terhére. A tényállás alapján, a cselekmény előzményeit is figyelembe véve, megvizsgálva annak tárgyi és alanyi oldalát, nem lehet arra következtetni, hogy a vádlott szándéka akár eshetőlegesen is, kiterjedt volna a sértett halálára. A cselekmény tárgyi oldalán megjelenő elkövetési magatartás alapján - mely szerint a vádlott a földön fekvő sértettet ököllel, legfeljebb két alkalommal fején megütötte, majd mellkasára lépett - sem lehet erre következtetni, a vádlott ölési szándékára. A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi döntésében kifejtettek vizsgálat után arra vonható le következtetés, hogy a vádlott terhére az emberölés büntette nem róható. Ugyanakkor megállapítható, hogy a vádlott a tényállásban írt cselekményével maradéktalanul megvalósította a halált okozó testi sértés büntettének, és ezzel együtt a hivatalos eljárás során elkövetett bántalmazás büntettének tényállási elemeit.

Az I.r. vádlott büntetésének súlyosítása érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a vádlott terhére rótt bűncselekményekkel börtönben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását találta arányosnak. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, azonban nem volt figyelemmel a súlyosító körülmények túlsúlyára, illetve az általa felhívott enyhítő körülmények súlyára. A másodfokú bíróság ezért egyetértett az ügyészi indítvánnyal, az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 5 évre, és a közügyektől eltiltás tartamát ehhez igazodóan szintén 5 évre súlyosította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e büntetés alkalmas arra, hogy mind a vádlottat, mind másokat a jövőben visszatartsa hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől, ez a büntetés alkalmas a büntetési célok hatékony elérésére.

A másodfokú bíróság a Btk. 38. § (2) bekezdés a./ pontja alapján megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának időpontja büntetésének 2/3-ad részének kitöltését követő nap.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa azokat helyes indokainál fogva - az I.r. vádlott tekintetében - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban időlegesen védő kirendelése vált szükségessé, akinek működésével kapcsolatban 32.000 forint bünygyi költség merült fel. Mivel a vádlott időközben új védőt hatalmazott meg, a kirendelés oka fogyottá vált. A másodfokú bíróság a Be. 339. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a védő kirendelésével kapcsolatban felmerült bünygyi költséget az az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. június 25.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. szavazó bíró

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete I.r. **vádlott** tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

, 2014. június 25.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke